

[Statsministeren]

sagt, at indkomststigninger i 5 pct.s niveaue måtte parterne og befolkningen gøre sig klart uundgåeligt ville nødvendiggøre kraftige afgiftsforhøjelser. Og det er vi jo ikke længere ene om at sige. Nu kan vi i socialdemokratiets eget papir læse, at sammenhængen er sådan. Vi advarer mod store, gammeldags afgiftsbuketter, fordi vi ved, at de fører til højere arbejdsløshed.

Må jeg endelig sige noget til hr. Svend Auken. Nu brugte jeg ikke det udtryk, at det, at regeringen forbeholder sig sin adgang til at vurdere de samfundsøkonomiske konsekvenser i forbindelse med krav, der er fremsat under forligsforhandlinger, er noget, vi vil gøre igen og igen og igen; jeg sagde, at det kan være, vi vil gøre det igen, for igen og igen og igen er jo tre overenskomstperioder, og det er alligevel mange år.

Men jeg tror slet ikke, det vil gå sådan, for jeg tror, der er grund til at tro, at parterne næste gang, de skal forhandle overenskomst, vil bestræbe sig langt mere end denne gang for at få det til at lykkes. Det er heldigvis undtagelsen, at regering og folketing må gribe ind og løse en konflikt. Det er sket nogle gange tidligere, men det er altid den næstbedste løsning. Nu må vi gøre det igen. Men der er også en tradition for, at der efter et folketingsindgreb er større sandsynlighed for, at parterne klarer det selv næste gang, og det håber jeg naturligvis inderligt.

Men hr. Svend Aukens indlæg og den filosofi, der lå bag det, fører mig altså til at sige, at det også er nødvendigt, at vi holder fast i, at folketinget, når det drejer sig om den økonomiske styring, nu engang står over organisationernes interesser.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg vil gerne over for statsministeren gentage, at en ordning, som har begge parter tilslutning, i sig selv har så stor værdi for samfundsøkonomien, at det også kan give anledning til konsekvensberegninger. Hvis statsministeren havde gennemført sådanne konsekvensberegninger, ville han sikkert være kommet til det fornuftige resultat, at den skitse, som forligsmanden lagde frem, ville være mere økonomisk for samfundet end det, der nu er gennemført.

Men statsministeren siger til sidst, at man ikke har blandet sig, når man som økonomiminister siger, at forligsmandens skitse er uansvarlig, og at det ikke hindrer parterne i derefter at blive enige. Ja men det er da klart, at der ikke er nogen arbejdsgiverorganisation og -forhandler, der kan gå tilbage til sine egne medlemmer og få dem til at tilslutte sig noget, som landets økonomiminister har sagt er uansvarligt. Hvordan skulle en arbejdsgiverforhandler tilslutte sig noget sådant? Det ville være fuldstændig umuligt. Og derfor har økonomiministeren rent faktisk hindret, at der blev en fredelig løsning på denne overenskomst.

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

Jeg vil gerne tillade mig at minde om, at jeg før spurgte statsministeren, om han ville være venlig at svare på, hvad der egentlig er forskellen på Dansk Arbejdsgiverforenings politik i denne overenskomstsituation og det, der er lagt frem i den såkaldte helhedsløsning. Jeg kan ikke se den, i hvert fald ikke de forhold, der direkte vedrører selve arbejdsmarkedet. Den er konsekvent bygget op på Dansk Arbejdsgiverforenings linje. Det er det, der er baggrunden for, at vi nogle gange har sagt, at der faktisk ligger en slags »overenskomst« eller en »sindets overensstemmelse« mellem den konservative regering og de konservative folk i Dansk Arbejdsgiverforening.

Men det, der nu er sket ved den samtale, der har været her i folketinget, er i virkeligheden, at der er kommet et endnu alvorligere aspekt ind i diskussionen. Nu har statsministeren sagt – og jeg ved ikke, om jeg citerer helt rigtigt, men det er nok ikke helt galt – at den tid nu er forbi, hvor organisationerne selv kan bestemme. Det er en så enorm og afgørende nydannelse i forholdet til arbejdsmarkedet. Det er en fuldstændig desavouering af arbejdsmarkedet, og det er en trussel for fremtiden, som ødelægger alle forhandlingsmuligheder. Jeg synes, statsministeren må være klar over, at han bør tage de udtalelser, som jeg tror er uoverlagte, tilbage.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Hr. Anker Jørgensen spørger mig, hvad forskellen er på det oplæg, som kom fra DAs